

„Hogy megmutattál mindent, ammi szép... hála legyen!”

Sík Sándor/

Drága Monteverdis Énekeseink!

Hihetetlen, hogy 40 év elhaladt, elszárgult fölöttünk.

Megpróbálok emlékezni, de csak fényes foszlányok tűnnek elő. Olyan sűrű volt az élet körülöttünk, hogy alig volt időnk a történések feldolgozására. Lehet, hogy csak a magam nevében mondhatom ezt, és remélhetően legtöbbeteknek mélyebb emléketek - és jobb memóriátok van ☺.

Minden nap, minden próbán ugyanazt az izgalmat érzem: sikerül-e valami szépet, újat alkotnunk, ki lesz ott, ki jelent beteget – gondot – hivatali elfoglaltságot? Hogyan alakítsam az eredeti terveket, hogy közelítően az történjék, amit terveztem, ami a hosszabb távú elképzeléseinket szolgálja?

Mert, hála Istennek, terveink voltak – vannak. Ezek hiányában már réges-régen elhamvadt volna amatőr lelkesedésünk. Bizonyos, hogy mindnyájan százszor fontolgattátok már, érdemes-e ennyi időt és energiát befektetni ebbe a „monteverdis” életmódba. Szerencsére, a negyven év alatt sokan döntöttek úgy, hogy IGEN, EZ AZ, AMIT SZERETNÉNEK és SZERETNEK. De sokan voltak, akik találtak jobbat... Szerencsájukra, mindig van jobb, amiért érdemes váltani. Persze, ez fáj nekünk, de el kell ismernünk, hogy mi valóban amatőrök vagyunk, - hivatalos támogatás nélkül, alkalmi pályázatok véletlenszerű sikeréből, és főként a saját erőnkből, ötleteinkből, kitartó munkánkból és egymás megbecsüléséből élünk.

Magam is sokszor vesztettem el a lendületemet, és bizony, megvallom, hogy néha a saját érveim ellenében a fegyelem, és főként drága énekeseink reményt sugárzó tekintete tartott meg ezen az úton. Alapjában véve soha nem áltattam magamat a helyzetünket illetően, és igyekeztem a valóságot érzékelni: mire vagyunk képesek, mit vállalhatunk.

Viszont éppen ezért érhetek a legszebb, legváratlanabb, leggyönyörűbb élmények: úgy tudatok énekelni, ahogy azt nem várhattam el, alig remélhettem, - és mégis, - úgy énekeltek, hogy az maga volt a csoda!

Ezeket a valóságon túli, elképzelhetetlen élményeket, és az ezt megalapozó rendületlen szeretetet köszönöm Mindnyájatoknak! Szégyellem, hogy sokszor félelem van bennem: sikerül-e minden, amikor annyi gonddal küzdünk, olyan esetleges a fölkészülésünk... Nehéz arra alapozni, hogy a sok apró és nagyobb jó

szándékból időnként különlegesen fölemelő egység jön létre, megszületik az a magas rendű művészi alkotás, amelyre vágytunk, amelyért annyit áldoztunk, ami életünk egyik alapvető célja. És rendre megtapasztaltam, hogy közös akarattal hihetetlenül szárnyalhatunk, és ez olyan magasrendű élményhez juttat minket és olyan gyönyörűséget jelent a közönségünknek is, hogy vétek lenne, ha abbahagynánk próbálkozásainkat.

Mindennek az alapja ez a kölcsönös bizalom. Ha ti nem hinnétek ebben, ha én csak a valóságos helyzetre hivatkoznék, akkor nem vállalhatnánk új feladatokat, nem szöhetnénk izgalmas terveket. Pedig már a 2013-ik évnél, Franciaországnál – Vaison la Romaine-nél tartunk, - és még mi minden gyönyörűség jöhet, hiszen előttünk a moszkvai és a frankfurti utazás, tele hangversenyekkel, szépségekkel...

Egyszer egy 100 éves öreg papnak gratuláltak a születésnapján, és még további 20 éves örömteli életet kívántak neki jóakarói. Az ő válasza így szólt: „ No, no, - csak ne szabjunk határt az isteni gondviselésnek!”

Valóban ne szabjunk határt, de **adjunk hálát a jó Istennek ennyi jóért és szépért!** Különleges adományokat, talentumokat kaptatok, ezekkel el kell számolnunk. Ilyen például a szép éneklés, a zenei tudásotok és a tengernyi tapasztalatotok. De legalább annyit ad közösségünk sikereihez a sok áldozat és az elfogadó-megbocsájtó szeretet, amellyel „monteverdis családjunkat” éltetitek. **Mindezt köszönöm nektek, csodálatos Barátaim!**

Kérem, hogy adjátok át hálás köszönetemet a családtagoknak, férjeknek, feleségeknek, a nagyszülőinknek és a gyermekeiteknek is! Az ő megértésük, mindennapi segítségük nélkül nem jutottunk volna el ezekhez az örömhöz, az utazásokhoz, a versenyek sikereihez, a világot átszövő barátságokhoz. Reméljük, hogy sok jó dolog és élmény visszasugárzik rájuk.

A szeretet energiája határtalan. Bízunk abban, hogy lesz erőtök tovább énekelni, és sok örömet adhatunk egymásnak és hallgatóinknak.

Isten éltesen Benneteket, drága Monteverdisek!

Budapesten, 2012. március 18-án,

Szeretettel,

Eva